

Живѣлъ мѣдъръ царь. Той билъ обичанъ отъ цѣлия народъ, заради неговото мѣдро управление и голѣма грижа за добруването на народа. На чело на управлението този царь поставялъ най-разумнитѣ и най-честнитѣ свои поданици.

Единъ день царьтъ решилъ да си избере съветникъ, който да го подпомага въ управлението. Дълго мислилъ, кой отъ помощницитѣ си да назначи за свой довѣренъ съветникъ. Най-после решилъ.

Заповѣдалъ да донесатъ въ стаята му три различни предмета, сложили ги на масата и поканилъ да влѣзатъ при него първитѣ му помощници.

Тогава царьтъ казалъ:

— На масата предъ васъ сж поставени: диамантъ, жълтица и книга. Избирайте онова, което е най-ценно за всѣки отъ васъ. Царскитѣ помощници се спогледали. Никой не можалъ да раз-

бере, защо царьтъ постѣпва така и какво мисли да прави.

— Пристѣпвайте къмъ своя изборъ! — заповѣдалъ строго царьтъ и нетърпеливо зачакалъ.

Всѣки отъ помощницитѣ пристѣпилъ къмъ масата.

Когато изборьтъ свършилъ, царьтъ рекълъ:

— Кажете сега, защо избрахте предмета, който държите въ рѣцетѣ си?

Излѣзълъ напредъ първиятъ помощникъ:

— Диамантътъ, царю, е символъ на блѣсъкъ и слава. Чрезъ тѣхъ трѣбва да живѣе всѣки силенъ царь.

Царьтъ се усмихналъ.

— Грѣшишъ, приятелю! Блѣсъкътъ и славата сж най-голѣмиятъ порокъ за единъ държавникъ. Вмѣсто блѣсъкъ и слава, предпочитамъ и цена скромността. Върви си!

Първиятъ помощникъ излѣзълъ.